

1736.

1. Syrer, Georgius Henricus: De jure connubiorum
apud Romanos
2. Gebauerus, Georgius Christianus, Collegii Sotorum Senior:
panegyricum inauguralem (Georgii Henrici Syreri) indi-
cat. cit
3. Gebauerus, Georgius Christianus: Orabones duae altera:
de laudibus advocatorum, altera: De legitima honoris
et virtutis connubio: . . . quando viris doctis . . .
summos in utraque jure honores conferebat. (Joanni
Antonieo Hammeser et Georgio Henrico Syrero).
4. Gebauerus, Georgius Christianus, Ord. jurisd. Prætorum:
. . . et lectionem et Orpationem inauguralem . . .
Georgii Christiani Wolfii indicat.
5. Holmannus, Samuel Christianus: De depurandis justis
scientiarum philosophicarum limitibus.

6. Koellner, Jo. Thom.: De inventibus incisurasum, 1/1
7. Reinhardtus, Tobias Jac.: De nonnullis pragmaticorum
erroribus circa doctrinam de tacita hypotheca
8. Reinhardtus, Tobias Jaculus: De quædam nullitatis
et inefficacis testamenti differentis et usu earundem
practico
9. Senckenberg, Henricus Christianus: Disquisitio academica:
De successione filiarum in regnis et principatibus, quam
cum ad Thosibus . . . De successione Austriaca . . .
edit et præfamen: De renunciationibus et pactis
reservativis adject.
10. Senckenberg, Henricus Christianus: Dissertationes juridicae
que primas lineas consanguinitatis pro individuo sive
agnationibus . . . ducere et defendere aguntur.

11. Senckenberg, Henricus Christianus: De testamenti
publici origine et solemnitatibus extrinsecis secundum
jus Romanum ac patriam.

12. Wolfius, Georgius Christianus: De sacris ordinibus
equestribus eorumque jurebus.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

ORDINIS IVRIDICI 1736, 2
PRODECANVS
GEORGIUS CHRISTIANVS
GEB A V E R V S 2/

POTENTISSIMI M. BRITANNIAE REGIS
DVCIS ELECTORIS BRVNSVICO-LVNEB.
AB AVLAE CONSILIIIS ANTECESS. IVRIS PRIMAR.
COLLEGII ICTORVM SENIOR

PANEGYRIN INAVGVRALEM
IN GEORGIA AVGVSTA
INDICIT.

GOTTINGAE
APVD ABRAM. VANDENHOECK, ACADEMIAE TYPOGR.

ORDINIS IURIDICI
PROFESSORIS
GEORGIVS CHRISTIANVS
GEBAVERS
POTENTISSIMI M. BRITANNIAE REGIS
DAVIS REGIORIS BRANSVICO-LANEB.
AN ANTIQ. CONSILII ANTECESS. TERTII BRITAN.
COLLEGIJ ICTORVM SENIOR
PANEGRIN INAVGARALEM
IN GEORGIA ANGVSTA
INDICIT.

AD ARAI KADENHOCH ACADEMIAE GOTTINGAE

Quoties C. CORNELII TACITI *de situ, moribus & populis Germaniae libellum* lego, saepe autem hoc facio, quod me a teneris vnguiculis rerum patriarum amor ingens infedit, diuinae bonitati conceptis verbis gratias agere soleo, cuius omnino peculiari prouidentia contigisse iudico, vt ex magno illo literarum naufragio, in quo tot excellentia praeclarissimorum ingeniorum monumenta perierunt, in quo **PLINII** maioris **XX.** Bellorum Germanicorum Volumina, luculentum procul dubio opus, occiderunt [*a*] ex quo **CORNELII** nostri labores praecipui, **Annalium & Historiarum** libri, non nisi mutilati euaserunt, scriptum hoc breue, sed omni cura, multo candore, magna veritatis specie concinnatum, sit superstes. Amor libri, quem puer in manus sumsi, adolescens triui, vir factus, notis locupletissimis instruxi, aetate hac prouectiore identidem teneo, senex etiam factus, si fata siuerint, non dimittam, multum increuit, postquam vtriusque Iurisprudentiae, patriae & peregrinae, studiosus, deprehendi, eius lectionem homini Germano esse iucundam, **ICTO** vero etiam vtilem atque necessariam. Quare fit, vt non facile in praelectionibus publicis & privatis elabi patiar occasionem, quin meos in hoc aetatis flore a bonarum literarum studiis recentes ad huius maxime Auctoris lectionem incitem atque impellam,

A 2

(a) **PLINIUS** minor L. III. Ep. 5. n. 4. **SVETONIUS** in vita.

[4]
pellam, si nempe vltimas iuris nostri Germanici origines nosse est animus, eo gratiores nobis, quod nec illa longissima tot seculorum intercapedo, nec fortissimus legum alienigenarum impetus vetustissimorum iurium vestigia inducere ac prorsus delere valuerit. Vt autem hoc ipsum bonis ingeniis eo certius rectiusque persuadeam, apud animum meum constitui, donec notas, quas me confecisse dixi, integras in publicum proferre licebit, nonnulla iuris patrii vetustissimi loca, quotiens commoda feret occasio, ex TACITO decerpere, & liberiore, quam in notis fieri solet, stylo studiosis iuuenibus commendare, huiusque rei nunc initium facere, selecta de Matrimonio doctrina, iuuentuti non tantum legum, verum etiam, inter cetera post perfectum legitimum opus expectanda praemia, iucundissimorum hymenaeorum cupidae, vt spero, iucundissima. Est autem illud caput, in reliquorum ordine octauum & decimum, tale:

Quamquam seuera illic matrimonia, nec vllam morum partem magis laudaueris. Nam prope soli barbarorum singulis vxoribus contenti sunt, exceptis admodum paucis, qui non libidine, sed ob nobilitatem plurimis nuptiis ambiuntur. Dotem non vxor marito, sed vxori maritus offert. Inter sunt parentes & propinqui, ac munera probant: munera non ad delicias muliebres quaesi-
ta,

ta, nec quibus noua nupta comatur; sed boues & frenatum equum & scutum cum framea gladioque. In haec munera vxor accipitur. Atque in vicem ipsa armorum aliquid viro affert. Hoc maximum vinculum, haec arcana sacra, hos coniugales Deos arbitrantur. Ne se mulier extra virtutum cogitationes extraque bellorum casus putet, ipsis incipientis matrimonii auspiciis admonetur, venire se laborum periculorumque sociam, idem in pace, idem in proelio passuram ausuramque. Hoc iuncti boues, hoc paratus equus, hoc data arma denunciant. Sic viuendum, sic pereundum. Accipere se, quae liberis inuiolata ac digna reddat, quae nurus accipiant, rursusque ad nepotes referant.

Dudum a clarissimis viris obseruatum est, TACTVM Quiritibus suis Germanorum mores traditorum, perpetua fere horum cum Romanorum legibus & consuetudinibus comparatione esse vsu, vt summa institutorum vtriusque gentis dissimilitudo liquido appareat, vel ex hac ratione, quod nihil magis naturale sit, quam ad ea in peregrina gente animum maxime aduertere, in quibus a nostra diffidet, vel, quod in illo seuro sui seculi sane corruptissimi Censore magis placet, vt saepe numero occasionem nanciscatur commonefaciendi suos, quam procul a castissimis, non maiorum suorum, sed gen-

tium etiam barbararum moribus absint. In hunc modum etiam caput nostrum orditur, cuius initium, ut rectius intelligatur, postrema praecedentis verba repetenda. De vestibus Germanorum dixerat, pergit de feminis: *Nec alius feminis, quam viris habitus, nisi quod feminae saepius lineis amictibus velantur, eosque purpura variant, partemque vestis superioris in manicas non extendunt,* NVDAE BRACHIA ET LACERTOS, SED ET PROXIMA PARS PECTORIS PATET. Feminas Germanorum, etiam Principes (neque enim distinguit;) nudas brachia ac lacertos, patente etiam pectoris parte describit, simul, quantum a Quiritium stolatis matribus familias in ipso vestitu absuerint, indicat. Multa sunt de matronarum Romanarum cultu, ad omnem severitatem composito, apud Veteres loca: utar illo HORATII [a]:

*Matronae, praeter faciem, nil cernere possis,
Cetera, ni Catia est, demissa veste tegentis.
Si interdicta petes vallo circumdata (nam te
Hoc facit insanum) multae tibi tum officient res,
Custodes, lectica, ciniflones, parasitae,
Ad talos stola demissa, & circumdata palla
Plurima, quae inuideant pure apparere tibi rem.*

Qualia autem Romae in illa vestium severitate erant
ma-

[a] Sermon I. 2. v. 94.

matrimonia? Iam dixit noster FLACCUS, vallum Ce-
rinthos facere insanos; sed & idem paulo [a] post de
matronas sectantibus, quam illi fuerint soliti vereri,

- - - - - ne vir rure recurrat,
Janua frangatur, canis latret, undique magno
Pulsa domus strepitu resonet: ne pallida lecto
Desiliat mulier; miseram se conscia clamet,
Cruribus haec metuat, doti haec deprensa.

In Germania nuda feminarum brachia & lacerti,
mens nupta. Pars pectoris patebat, neutiquam pu-
dore septus talamus. Vestes matronarum laxae, ad-
stricta & seuera matrimonia. *Nec ullam morum
partem magis laudaueris*, maxime cum *hi plus ibi
valuerint, quam alibi bonae leges* [b]. Romam
& Romanas leges non dixit noster, in mente ha-
buisset, maxime illas de Adulteriis Julius, quis ne-
garit? Fuisse autem hanc laudem inter Germanos
diuturnam, praeclarissimis SALVIANI MASSILIEN-
SIS testimoniis firmare licet. Ita enim ille de Gu-
bernatione Dei Lib. VII [c]. *Esse inter GOTHOS
non licet Scortatorem Gothum, soli inter eos
praeiudicio nationis ac nominis permittuntur im-
puri esse Romani* --- *Quid? Hispanias nonne
vel eadem vel maiora vitia perdididerant* --- Sed
ac-

[a] v. 127.

[b] TACIT. c. 19. f.

[c] p. m. 137.

accessit hoc ad manifestandam illic impudicitiae damnationem, ut WANDALIS potissimum, id est pudicis barbaris, traderentur. Dupliciter in illa Hispanorum captiuitate ostendere Deus voluit, quantum & odisset carnis libidinem, & diligeret castitatem, cum & Wandalos ob solam maxime pudicitiam superponeret, & Hispanos ob solam maxime impudicitiam subiugaret. Atque alio in loco [a]: Gothorum Gens perfida, sed pudica est; - - - SAXONES crudelitate efferi, sed castitate mirandi.

Laudis illius praecipua portio, Nostro videtur, quod prope soli barbarorum singulis vxoribus contenti fuerint. Stultus fuit ille fastus Aegyptiorum, Graecorum, Romanorum, genus humanum in se, homuncionum manipulum, & reliquam mortalium turbam distinguentium, & illum sapientiae laude, hanc stuporis incusatione onerantium, quo magis me piget pudetque eorum inter Germanos, quos ipsos, maiores suos illo appellasse nomine, nil veritos video. Discere poterat noster a CORNELIO, aetate priore, [b] non eadem omnibus esse honesta & turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, & semper mihi volupe fuit ingenua OVIDII e Ponto [c] confessio:

Bar-

[a] P. 148. adde si, lubet p. 154 sqq.
 [b] NEPOTE in praef. Vit. Exc. Imp.
 [c] L. V. Eleg. X. v. 37.

*Barbarus hic ego sum, quia non intelligor vlli,
Et rident stolidi verba Latina Getae.*

Sed erit hac de re alius dicendi locus. Laudat hanc morum partem TACITVS, & merito, quamuis in illa ratione subsistat, quod in hac re maiores nostri, licet barbari fuerint, Quiritium tamen instituta sint secuti. A nobis altius repetenda est laudatissimi moris origo, & agnoscendum Noachici vel Iaphetici praecepti vestigium, extincta forte & auctoris & legis memoria, per mores a maioribus traditos nepotibus, sanctissime seruatum. *Prope soli barbarorum*, inquit noster, ergo & aliae quaedam gentes idem seruarunt. Aegyptios eundem tenuisse morem, & Gallos Hispanosque, Germanorum confanguineos, posse per coniecturam adiici, monet optimus CLVVERIVS [a]. *Excipiebantur admodum pauci, qui non libidine* (ne nempe, Regum & Principum mores, alias & in gente maxime Romana perditissimos, simili vitio inter maiores nostros laborasse, credas,) *sed ob nobilitatem plurimis nuptiis ambiebantur.* Ariouisti, Marcomannorum regis, exemplum non effugit CLVVERII diligentiam. Tali mente fuisse videtur illa Basina, Thuringiae Regina, quae, *relieto viro suo, ad Childericum venit.* *Qui cum sollicitè interrogaret, qua de causa ad eum de tanta regione venisset,* teste GREGORIO

B

TV

[a] L. I. Germ. Antiqu. c. 20, p. 179.

TVRONENSI, antiquissimo Historiae Francorum [a] Auctore, respondisse fertur: *Nomi, inquit, utilitatem tuam, quod sis valde strenuus: ideoque veni, ut habitem tecum. nam noueris, si in transmarinis partibus aliquem cognouissem utiliorem te, expetissem utique cohabitationem eius. At ille gaudens eam sibi in coniugio copulauit.* Sed & Thalestris, Amazonum Regina, antiquissimi sanguinis Germanici femina [b], idem firmare videtur, quae, ut CVRTIUS [c] narrat, *cupidine visendi Alexandri accensa, regni sui fimbis excessit: facta adeundi regem potestate, haud dubitauit fateri, ad communicandos cum rege liberos se venisse, dignam, ex qua ipse regni generaret heredes: nec tulisse repulsam, ex eo constat, quod XIII dies in obsequium desiderii eius absumti sint.* Hae maritos ambierunt ipsae, verius tamen videtur, istum ambitum in Germania non fuisse ipsarum virginum, sed focerorum & adfinium, isti nobilitati per suarum nuptias innecti desiderantium. Clarissime illud patet ex CAESARIS [d] verbis de Ariouisto: *Duae* *sue-*

[a] L. II. c. 12. Profus equidem ad stipulor recentissimo Rerum Francorum scriptori, P. DANIELI, & iis, quae in Praefatione Historica aduersus haec ante Chlodouechum gesta nouissime dixit. Fuere tamen illae Fabulae, quas TVRONENSIS fecutus est, antiquissimae, adeoque facile aliquid praefici moris in iis latuisse potest.

[b] Si credas B. GVDNLINGIO, ingeniose id adstruente, in Gundling. P. III. N. 3. p. 273.

[c] L. VI. c. 5.

[d] L. I. de Bello Gall. c. 53.

*fuerunt Aricuisi uxores, vna Sueua natione, quam domo secum adduxerat, ea nempe vna ex gentis institutis contentus; altera Norica, Regis Vocionis soror, quam in Gallia duxerat, ob nobilitatem a FRATRE MISSAM, qui isto matrimonio Triumphatori Galliae arctius copulari cupiebat. Regibus hoc tantum, atque Principibus licuisse, patere ex TACITI verbis: *admodum paucis*, vult CLVVERIVS. Patet ex TACITI verbis; sed non ex his, quae CLVVERIVS adfert, sed ex illis: *ob nobilitatem. Reges ex nobilitate sumi*, supra dixerat CORNELIVS [a], sed & hi fere vna uxore erant contenti, vt Arminii, illius haud dubii Germaniae liberatoris, exemplo constat, cuius vna vxor, Thufnelda, Segestis filia [b], tenerrime amata, digna tamen tanto matrimonio femina [c] memoratur. Ex regibus itaque illo iure regio vtebantur *ad modum pauci*, non sua libidine, sed ob delatum ab aliis honorem, magno continentiae etiam principalis argumento.*

De matrimonio dixerat noster, iura subiungit, & quidem ante omnia dotium. *Dotem non vxor marito, sed vxori maritus offert*. Pauca verba, sed amplissimi sensus, quem indagare mearum erit partium. Dos COMMENTATORI veteri in Horatium;

[a] C. 7.

[b] STRABO L. VII.

[c] TACIT. L. I. Annal. c. 51.

ratium [a], est *donum nubentium puellarum*, vel, ut VARRONI placet [b], *pecunia si nuptiarum causa data*, vel, ut Nostri fere definiunt, id, quod ab vxore, vel alio eius nomine marito pro sustinendis matrimonii oneribus datur promittiturue. *Neque enim dos sine matrimonio esse potest*, ait VLPPIANVS [c], quod, uti verissimum, ita inuerso ordine non minus verum erat, neque matrimonium sine dote esse posse. Nota vox est Lesbionici in PLAVTI Trinummo [d]

Vt inops, infamis ne sim: ne mihi hanc famam differant,

Me germanam meam sororem in concubinatum tibi

Sic sine dote dedisse magis, quam in matrimonium.

Dotium itaque causa, teste POMPONIO ICTO, [e] *semper & ubique praecipua fuit: nam & publice intererat dotes mulieribus conseruari, cum dotatas esse feminas ad subolem procreandam replendamque liberis ciuitatem maxime esset necessarium.* Sed & praeter spem liberorum, vinculum erat bene concordantium matrimoniorum haud leue lauta dos,

[a] L. IV. od. 24. Conf. DN. LEYSERVM in Meditat. ad D. Specim. 303.

n. 1.

[b] De LL. Libr. IV. p. m. 41.

[c] In L. 3. D. de iure dot.

[d] A. III. Sc. II. v. 63.

[e] L. 1. D. soluto matrimon.

dos, in magna diuortiorum licentia, maritorumque Romanorum plures, amicis repudia suadentibus, respondisse reor Antonini Marci de Faustina sua verbis: *si uxorem dimittimus, reddamus & dotem* [a]. Inde prolixissima dotium iura, & infinitae de Pactis, de Fundis, de Impensis dotalibus, quomodo soluto matrimonio dos reuertatur, de Dotis promissione, Natura dotibus praestita, Dote cauta non numerata, constante matrimonio soluta, Fideiussoribus dotium, quaestiones multis Digestorum & Codicis titulis enarratae. Haec Romani. Germani, obseruante TACITO, re apud Quirites tam necessaria, tam quotidiana carebant. *Dotem vxor marito non offert*. Scilicet non indigebat Germania, hominum feracissima, illo ad adimplendam liberis ciuitatem remedio. Aspernabatur dotales sarcinas Virgo, cui virtus & forma pro dote erant locupletissima. Sanctius apud maiores habebatur matrimonium, quam vt istis pecuniarum dotalium vinculis adstringi esset necesse. Ignorabantur vxores dominae, mariti obsequentissimi, viuebaturque eum in morem, quem apud Scythas & gentem consanguineam, Getas, obuium, scitissime, vt solet, describit FLACCVS [b]:

*Illic matre carentibus
Priuignis mulier temperat innocens; Nec*

[a] IULIUS CAPITOL. in vita c. 19.

[b] L. IV. Od. 24.

Nec dotata regit virum

Coniux, nec nitido fidit adultero.

Dos est magna parentum

Virtus, & metuens alterius viri

Certo foedere castitas.

Sed dotem uxori maritus offert. Qui hoc factum sit, nunc dicendum.

Persuasissimum habeo, antiquissimis nostrae gentis moribus femellas ab omni hereditate fuisse exclusas, & vt alii mecum sentiant, sequentibus rationibus effici posse, credo. Primum bonorum, quae inter Germanos quoque res fuerunt vel mobiles vel soli, natura clare monstrat, pleraque ad feminas non potuisse deferri. Agri, pro numero cultorum ab vniuersis per vices occupati [a], res publici quodammodo iuris fuisse videntur. Patris familias domum, [b] villam, casam vel quo demum cumque nomine penates eius appelles, serui & seruorum sedes penatesque, quos glebae adscripti regebant, fuisse fundos familiares, neque ex domo, genteque exiuisse, cum magna agnationis cura, nobilitatis Germanicae basis atque fundamentum, tum similis terrarum Salicarum & Allodiorum verorum & francorum conditio, in paullo recentioribus nostrae gentis legibus [c] obuia, persuadet. Sed nec ab illis separauerim pecora

[a] TACITVS c. 26.

[b] TACITVS c. 20.

[c] LEGE SALICA Tit. LXII. d. Allod. c. 6. LEGE RIPYARIORVM Tit.

pecora & armenta, nec feruum vpillionem vel bulbulcum nec eius penates, & ouilia stabulaque: cum, quod hae solae gratissimaeque [a] opes fuerint, quibus familia omnium minime carere potuit, tum, quod nec hodie insolens sit, haec fundi instrumenta pro fundi parte haberi. Arma, bellatorem equum, cruentam victricemque frameam, & quicquid erat rerum expeditionalium e domo, e gente feminae manu efferri non magis fuerunt maiores [b], quam illud nepotes patriorum morum tenaces, licet ab illa militari veterum vita alienissimi, patiuntur. Lini, lanaeque non nihil & quicquid ex his filiarum maxime industria [c] confectum erat, cum ornatu & suppellectile feminina, res, si cum fundis, mancipiis, gregibus, armis, conferas, in magna veterum paupertate viles & spretas & fufum magis, quam lanceam, decentes cessisse filiabus, non negarim, quod

Tit. LVI. c. 3. LEGE SAXONVM Tit. VII. c. I. LEGE ANGLIORVM Tit. VI. c. 1.

[a] TACIT. c. 5.

[b] V. LEGEM ANGLIORVM Tit. VI. c. 5.

[c] lucundum, fateor, mihi nunquam non fuit spectaculum, quotiens feminas nobiles, vel alios fortunae lautioris, non victus quaeritandi causa, sed vt tempus recte collocarent, & familiae praecirent, eorum fufumque tractantes, forte fortuna offendi, recordatus nempe, magno eas hoc facere exemplo. EGINHARDVS enim de vita Caroli M. c. XIX. ita tradit: *Filias vero (quas Carolum habuisse pulcherrimas ex eodem illo capite obseruo, ne quis, eas deformitatis causa in hoc delicatarum nostrarum metallum damnatas esse, suspicetur) lanificio assuescere, coloque ac fuso, ne per otium torperent, operam impendere, atque ad omnem honestatem erudiri iussit. Sed & Augusto Caesari fuit eadem domus disciplina. Veste, ait SVETONIVS c. 73. non temere alia, quam domestica, usus est, ab uxore & sorore & filia nepotibusque consecta.*

& sequentium temporum mores, ANGLIORVM maxime & WERINORVM *Rbedo*, illud innuant [a]: dotem inde confici Romanam, ineptum & lancea indignum.

Deinde successioni filiarum in bona parentum obstitisse videtur perpetua illa feminarum tutela, quam horum morum vestigio, Cura mulierum Saxonica, longe adstrictiorem grauioremque fuisse, non dubitandum. Vidi tamen ipse in cultissima Lipsia exempla plura filiarum apud patrem eductarum, mox, vbi viri potentes erant, quod essent pulcræ & opulentæ, maritis, in dignitate constitutis, in matrimonium datarum, non absque dote aliqua, quam Iura peregrina dudum maioribus nostris persuaserunt. Hac utebatur maritus pro arbitrio, iure tutelæ maritalis, aut, si mauis, ob dominium legum externarum ciuile, inter hæc enim, quod ad vsum fructum attinet, nihil interest. Post aliquot annos moriebatur focer locuples, maritus vxoris nomine adibat hereditatem pinguißimam, utebatur fruebatur eadem pro lubitu, vt paraphernis, nulla erat interposita de receptitiis pactio, ne focer quidem generi amantissimus in testamento quicquam in eius fraudem cauerat: Maritus uxorem exhibebat pro ingenii sui indole, lautus laute, parcus parce, nascuntur liberi, labitur aetas, confenescent, prior moritur vxor, dic, amabo,

[a] LEX ANGL. & WERIN. Tit. VI. c. 6: & Tit. VII. c. 3.

amabo, quid iuuit misellam, diuite patre esse natam eidemque se successisse. At enim vero, inquires, orbas quis nutriuit? quis viduas? Respondebo & quidem per tertium, quo meam opinionem firmare possum, argumentum.

Inspiciamus omnem feminarum nostrarum aetatem, & eisdem ab optimis moribus fuisse sat prospectum, deprehendemus. Nascuntur virgines omnes, fiunt pleraeque vxores, nonnullae relinquuntur viduae. Virgo filia, soror, agnata, dum in capillo est, domus portio habebatur, [a] non vt mancipium, sed vt ingenua, eius sexus, cui sanctum aliquid & prouidum inesse iudicabant [b]. Multa etiam parentum & propinquorum cura atque sollicitudo fuit, vt iustam nubendi conditionem inueniat, nam iidem interfuerunt matrimonio, & munera probarunt, facili a re leui ad ipsum negotii caput coniectura. Vxor facta alebatur a marito, quod & illa iure suo istud flagitare poterat, ipsa enim cum liberis domus officia exsequebatur, [c] & hic se indignum credebatur, vt illa, quae e patris domo in talamum suum transiisset, formam, corpus & omnia sibi permiffet, alienam opem mendicando imploraret. Illud vero

[a] Inde est, quod in placitis Longobardicis legitur II. T. XXIV. §. 2. Si domini vel dominae filiae, nurui aut sorori in domo adhuc manenti, quae in Capillo dicitur, sese immiscuerat, feudo, quo se monstrauit indignum, carere debet. V. LBGEM LONGOBARDICAM L. II. T. XX. c. 1. L. II. Tit. XIV. c. 20 sqq. CONSTIT. SICVL. L. III. Tit. XX. c. 2.

[b] TACIT. c. VIII.

[c] TACIT. c. XXV.

vero ista tempestate pro monstro fuisset, quod pe-
 ior auis aetas & progenies vitiosior introduxit, ne-
 quam homines, vt cuticulam absque labore curare,
 famemque depellere possint, stupratarum, impu-
 dicarum, vetularum pro offa & stipe durissima im-
 peria perpeti. Vna supererat viduitas, in qua mu-
 lier, extra domum paternam posita, marito etiam
 altore amisso, rebus ad vitae vsum necessariis iniu-
 ria carere videbatur. Vt enim de agnatis, soluta affi-
 nitate, minus aequis nihil dicamus, ex filiorum ma-
 nu panem accipere, aliquando sat acerbum est. Ne-
 que tamen moribus antiquissimis visum fuit, ob il-
 lum viduae statum a casu pendentem & in paucis fe-
 minis obvium, discedere a grauissimis rationibus su-
 pra stabilitis, existimatumque, huic malo a sponso,
 qui certe in geniali toro vxorem, forte & sua mor-
 te viduam efficiet, medicinam esse faciendam, cer-
 tis nempe rebus, fundis, mancipiis, armentis pecu-
 dibusque initio matrimonii oblatis, quibus vxor post
 mariti mortem vtatur, fruatur. Et haec est mea sen-
 tentia illa *dos*, quam *uxori maritus offert*. *Offert*
 inquam, non vt nonnulli volunt, *affert*. Femina
 ducitur domum, & quicquid habet, affert. Mari-
 tus offert, id est in casum futurum incertum polli-
 cetur atque promittit. Nec priora mouent: *dotem*
non vxor marito offert: offerre enim est tam il-
 lius, qui rem habet praesentem, vt vxor Romana suam
 dotem, quam eius, qui conditione vtitur, vt maritus
 in dote Germanica. Multum

Multum ab his moribus successu temporis est degeneratum. Feminae ad pecunias & mancipia, [a] ad Bona soli ex aquaestu vel comparato, ad Allodia vera, praeposito parentum amore adminiculante, [b] ad hastam denique feudalem & fundos militares cupidas admouerunt manus, & ex alumnis rerum dominae diuites atque opulentae euaserunt, quo facto etiam peregrinae legis iumento dotium iura aduecta sunt, maritis rem sibi proficuum non adspernantibus, speratis aduersus futurorum coniugum duras tenacesque mores nouo receptitiorum commento tempestiue sibi prospicientibus, paucis ex tutelae maritalis fiducia, veterem usufructum legitimum in paraphernis, cuius naturae olim bona erant mulierum omnia, seruantibus. Retinuit tamen ius patriae vetus sui vestigium in feminis pauperculis, quales non tantum illas habeo, quae fortunam expertae nouercam, virtute tamen vel forma dotatae, maritis opulentioribus veteri more nubunt, sed & istas, quae, postquam vitam virginem suo reditu tolerarunt, ubi vident, se in domo mariti & opulenti & splendidi, ad delicias lautitiasque, ad ampliorem cultum & dignitatem vocari, prouidae metuunt, ne sibi aliquando ad pristinam parsimoniam sit redeundum. His triplici ratione prospectum est, primum, ut ipse maritus vxorem, veteri more pauperem, ex veteris iuris ratio-

[a] LEX ANGL. & WERIN. Tit. VI. c. 1.

[b] MARCVLFVS Formular. L. II. c. 12.

ratione, pactis nuptialibus compositis dotet; deinde, si maritus id neglexerit, quod post introducta iura Romana hanc dotem ignorantium saepe numero factum existimo, ut vxor, postquam pauperem, bonis collatis, se ostendit, ex statutorum, istam maritorum negligentiam corrigentium, prouidentia, partem bonorum, dotem legitimam, sibi sumat, portionem statutariam vulgo vocant; si maritus pauper, miles tamen, vxori aliter succurrere nequiverit, ex ipso feodo, placitorum feodaliū, vetera & pene obsoleta dotium patriarum iura sua beneuolentia sustentium, auctoritate, vxor Dotem, Dotarium, Dotalitiū accipiat. Et haec est mea de dote, quam vxori maritus offert, sententia, & haec iura vetustissima seruari opinor. Animus erat omnem illam de matrimonio Germanorum doctrinam vna epistola complecti, sed praeter omnem spem atque expectationem longius fere prouectus sum, quam hoc scripturae genus patitur. Contrahenda itaque sunt vela, primae occasionis aurae, quae adspirabit, iterum permittenda, respiciendusque, cui, dissertationem *de Iure connubiorum apud Romanos* inauguralem defensor, praefandum fuit,

NOBILISSIMVS DOMINVS
 GEORGIVS HENRICVS AYRER
 MEINVNGA-HENNEBERGENSIS
 IVRIS CANDIDATVS DIGNISSIMVS
 De cuius natalibus omnique vitae cursu laudatissimo

mo

mo non rectius dixero, quam Nobilissimus Candidatus eum ipse scripto complexus est :

Natus est Meinungae in Hennebergia die XV. Martii, anno huius seculi II. ex gente oriundus, quae Norimbergae olim in honore fuit, virosque tulit, de ecclesia aequae, ac vtraque Rep. tum ciuili, tum litteraria, non vno nomine promeritos. Patrem habuit MICHAELEM AYRERVM, in aula Sereniss. Ducis Saxo Meinungenfis, conditorem & suppellectilis argentaeae custodem, per triginta fere annos fidelissimum, paucis abhinc annis fati defunctum. Matrem adhuc colit REGINAM, BENEDICTI MVSELI, in districtu Saxoniae metallifero quondam tributorum prouincialium quaestoris, filiam natu secundam. In tenera aetate institutione priuata primis litterarum elementis imbutus, mox in Illustre Lyceum, quod Meinungae floret, receptus, in inferioribus eius classibus multa tulit fecitque puer, sudauit & alfit. Adolefcens in superiores translocatus, ex doctrina NAGELII, Conrectoris indefessi, profecit ac demum a B. JOH. MICH. WEINRICHIO, Conrectoris ac Rectore vigilantissimo, dein Diacono aulico meritisimo, magis magisque institui atque erudiri coepit, & sicuti ab hoc praecceptore suo, non solum beneficio, sed amore etiam & perpetuo quodam iudicio, dilectus manufectoribusque Musis adfuefactus fuit; ita eum vicissim non solum dilexit, sed, plurimum ipsi se debere, gratus intelligit eiusque memoriam nunquam non sacram habebit. Tam feliciter hoc duce quinquennium, quod primae classis alumni exigere solebant, absoluit, vt, quamuis illud per nouem fere menses interruptum fuisset, humanioribus tamen litteris probe instructus, ad altiores disciplinas progredederetur. Scilicet interuallo huic ansam praebuerat singularis erga ipsum fratris vterini amor, qui tum Norimberga Viennam iter suscipiens, Ayrrerum, inde ab adolescentia peregrinas visendi regiones cupiditate flagrantem, ao. MDCCXVII. eo secum abduxit ibique sumtibus suis sustentauit. Quae peregrinatio adeo ipsi profuit, vt non solum in lingua Gallica prima poneret fundamenta, sed etiam, quae in scholis discuntur, ad vsum rerum transferre mature doceretur, multorumque mores hominum & vrbes, ad Danubium sitas, prouidus inspiceret. Ex hoc itinere per Bohemiam & Saxoniam redux patrias Musas resalutauit, eoque alacriori animo, quae ipsi adhuc reliqua erant, sub eiusdem WEINRICHII moderamine absoluit, priuato studio, adiuuante Jo. PHIL. HVBERO, linguam Anglicam cum Gallica coniungens. Tandem, postquam saepius priuatim in palaestra oratoria, modo Graeca, modo Latina lingua, sese exercitasset, binis orationibus, quae per peculiaria programmata, Regnum Carthaginis illustrantia & temporis bene locati testimonium simul perhibentia, intimatae fuerant, altera Gallico sermone de Commodis & incommodis pulueris pyrii, altera vernaculo de Vana & inutili eorum conatu, qui finem mundi praefagire susceperunt, in praesentia Serenissimorum principum Iuuentutis publice habitis, an. MDCCXXI. Lyceo Meinungenfi valedixit, & altiore Musarum sedem, Jenam petiit, vbi a WILDBOGELIO, eo tempore sacces tenente, ciuium numero Academicorum est adscriptus. Primo statim anno linguarum exoticarum amore captus, ductu Cl. GREIFFENHAHNII iis, quas iam callebat, Italicam adiecit, &, vt rei litterariae aliam

quam notitiam sibi compararet, cuius sui, **RICHARDI**, collegium litterarium in Bibliotheca Acad. instructissima frequentauit. In Philosophia a Magnifico **WALCHIO**, itidem ciue suo honoratissimo, principia focieri a eius, celeberrimi **BVDDEI**, edoctus est, quibus deinde, praecunte **Cel. KOEHLERO**, Wolffiana superstruxit. Ut ad iuris ciu. scientiam, cuius primis elementis a **BECKIO**, **PRAGEMANNO** & **DIETMARO**, imbutus fuit, eo prouorem sibi pararet viam, in Historia iuris institutus est a Viro amplissimo, **JOH. TOB. HOFFMANNO**, tum Professore in Acad. Jenensi, nunc Sereniss. Duc. Saxo-Gothani a consiliis aul. & Regiminis Altenburgerensis adfessore grauissimo, quem sequentibus etiam annis Pandectas explicantem audiuit, & per totum fere spatium Acad. hospitem liberalem expertus est. **LANGGVTI**, Jus Can. Feud. & Publicum priuatim tradentis, adliduus fuit auditor, neque **SCHROETERI** & **Ill. STRVVI** lectiones publicas neglexit. Exercitationi etiam disputatoriae, quam **SLEVOGTIVS** publice instituerat, interfuit. Exacto vix biennio variae iam conditiones, quibus nobilium adolescentum institutionem in se fusciperet, ipsi fuerunt propositae; sed quia filium studiorum Academicorum intemptestiuè abruptere nolebat, illas recusare, quam accipere, satius duxit. Tandem vero, cum iam in tertium annum Jenae degisset, ac denuo munus Ephori, quasi sic in fati esset, ipsi offerretur, vitae genus adire non amplius dubitauit, quod ad hunc usque diem, summa cum voluptate, nec minus prospero successu, exercuit. Educatus igitur anno **MDCCXXIV**. Onoldum, studiis & moribus Generosi adolescentis, **FRID. CAROLI DE FORSTERN**, vnici adhuc ex filiis, quos Perillustris Parens, Potentiss. Regis Prussiae quondam a consiliis secretioribus, & Comitatus Geierani administrator, reliquerat, praefectus est, & per tres annos in Optimae pieque defunctae Matris domo liberaliter habitus vixit, demtis tribus mensibus, quos Ottingae cum illo consumpsit, in auunculi eius, Perillustris atque Excellentiss. Domini **SINOLDI**, dicti **DE SCHVZ**, tum Principis Ottingensis Cancellarii spectatissimi, aedibus non minus benigne exceptus. Anno **MDCCXXVII**. curae suae demandatum ad praedium, quod in Thuringia possidet, comitatus partim ibi, partim Altenburgi, in conuictu consobrini eius aestumatissimi, per annum adhuc priuata institutione in bonis litteris erudiuit, & interea quoque temporis iter Dresdam fecit. Denique an. **MDCCXXXVIII**. Lipsienses Musas inuisens eum primo anno Illustri fratrum **MASCOVIORVM** Pari instituendum tradidit, & simul cum ipso alterum in Historia & iure publ. Imperii Germ., alterum in Jure nat. & ciuili duces solertissimum nactus est. Hoc autem in Belgio Professoris publ. munus obeunte, Juris ciuilis doctrinam, praecuntibus viris doctissimis, **SIEGELIO** & **SCHOENIO**, est persecutus. An. **MDCCXXXIX**. iter Berolinum fecit, ad videnda nuptiarum solemnna, inter Sereniss. Marchionem Brandenburgo-Anspacensem & secundam Potentiss. Regis Pruss. filiam, contractarum. Relicta anno eodem, postquam in Campo Zeithaynenfi otia Martis, splendidissimum Magni Augusti spectaculum, cum tot hominum millibus admiratus fuerat, Lipsiensem Musarum sede, **FORSTERO** suo, Herbipolin ad iuramentum fidelitatis Episcopo praestandum vocato, comes adfuit eumque in Franconia reducem mox per Sueuiam in Alfatiam conduxit, & per **VIII**. fere menses cum ipso Argentorati commoratus est. Quo tempo-

ris

rispatio elapso, secundo Rheno ad Batauos nauigans, celebriores vrbes ripenses perlustrauit, iterque per Belgium, & foederatum, & Auftriacum, profequitus, totam fere Flandriam visit. Post ad Gallos perrexit, & Pariliis IV. mensibus exactis, Angliam petiit. Inde Lutetiam Parisiorum reuifens, adhuc menses aliquot ibi transegit, & anno MDCCXXXII. per Lotharingiam in Germaniam reuersus, Lipsiam arcessitus fuit, vt Illustrissimi Comitis, LVDOVICI SIGFRIDI VICEDOMINI AB ECKSTAEDT, moribus studiisque regendis praeficeretur. In quo munere nunc per quadriennium fere adeo felici successu versatus est, vt maiores illum in dies progressus facere, laetus videret, tum in Jurisprudencia ciuili ad ductum Ill. RECHENBERGII, tum publica, ecclesiastica & feudali sub auspiciis Ill. MASCOVII, quorum vtriusque & eruditioni & beneuolentiae ipse quoque plurimum lubentissime acceptum refert, alteri vero innumerabilibus se obstrictum beneficiis gratissima mente profitetur. Mouit quoque in primis Illustriss. Comitis in bonas litteras amor, vt superiori anno ANTONII BLACKWALLII *de Praesantia Classicorum Auctorum* libellum, cui Dissertationem *de Comparatione eruditionis antiquae & recentioris* subiunxit, ex Anglico in Latinum verteret sermonem eiusque nomini consecraret. Edidit dein Epistolam propempticam, qua Generosiss. DOMINO A PLESSEN, sub praesidio Ill. MASCOVII de Foederibus commerciorum disserenti, laudabilem ex Academia Lipsiensi discessum gratulatus est & simul in *Cambialis Instituti vestigia apud Romanos* inquisiuit. Nuper vero Camiti suo VICEDOMINO, in eadem Academia ex summa Ictorum cathedra de feudis Ligiis maxima cum laude disputanti, applausit Diatribe, quam de *Vicedominorum formula vetere* inscripsit.

Huic vitae propriae descriptioni nunc a me addendum, NOBILISSIMUM AYRERVM in hanc venisse urbem, & post nomen Albo Georgiae Augustae insertum, cultissimis litteris a nostro ordine petiisse, vt sibi summorum in Iure honorum petendorum fiat facultas, nos facile merentissimo annuisse, ipsum constituta die, cum in Iuris vtriusque capitum explicatione, tum in omni examinis nostri tenore iam cognitae animi dotes & in primis legitimam Scientiam ita explicuisse, vt ad reliqua, non minori elegantia & soliditate praestanda, admittendum esse, vnanimis statuerimus. Proxima itaque Sabbathi die,

die, quae erit Mensis decima octaua, lectione cursoria *L. XVIII. D. de Sponsalibus* interpretabitur, dissertationem pereruditam de *Jure Connubiorum apud Romanos* sine Praefide defendet, eoque facto a me, nonnulla *de legitimo Virtutis & Honoris Connubio*, prius dicturo, summos in utroque Iure Honores consequetur, quam Panegyriū vt **MAGNIFICVS ACADEMIAE COMMISSARIVS, ILLVSTRISSIMI COMITES, ACADEMIAE PATRES, HOSPITES, CIVES** omnium ordinum aestumatissimi, maxime **GENEROSISSIMI ATQVE NOBILISSIMI COMMILITONES NOSTRI**, splendidiorem ornatiorēque honoratissima sua praesentia facere haud grauentur, humanissime rogo. P. P. sub Ordinis Iuridici Sigillo **MDCCLXXXVI. d. XII. Augusti.**

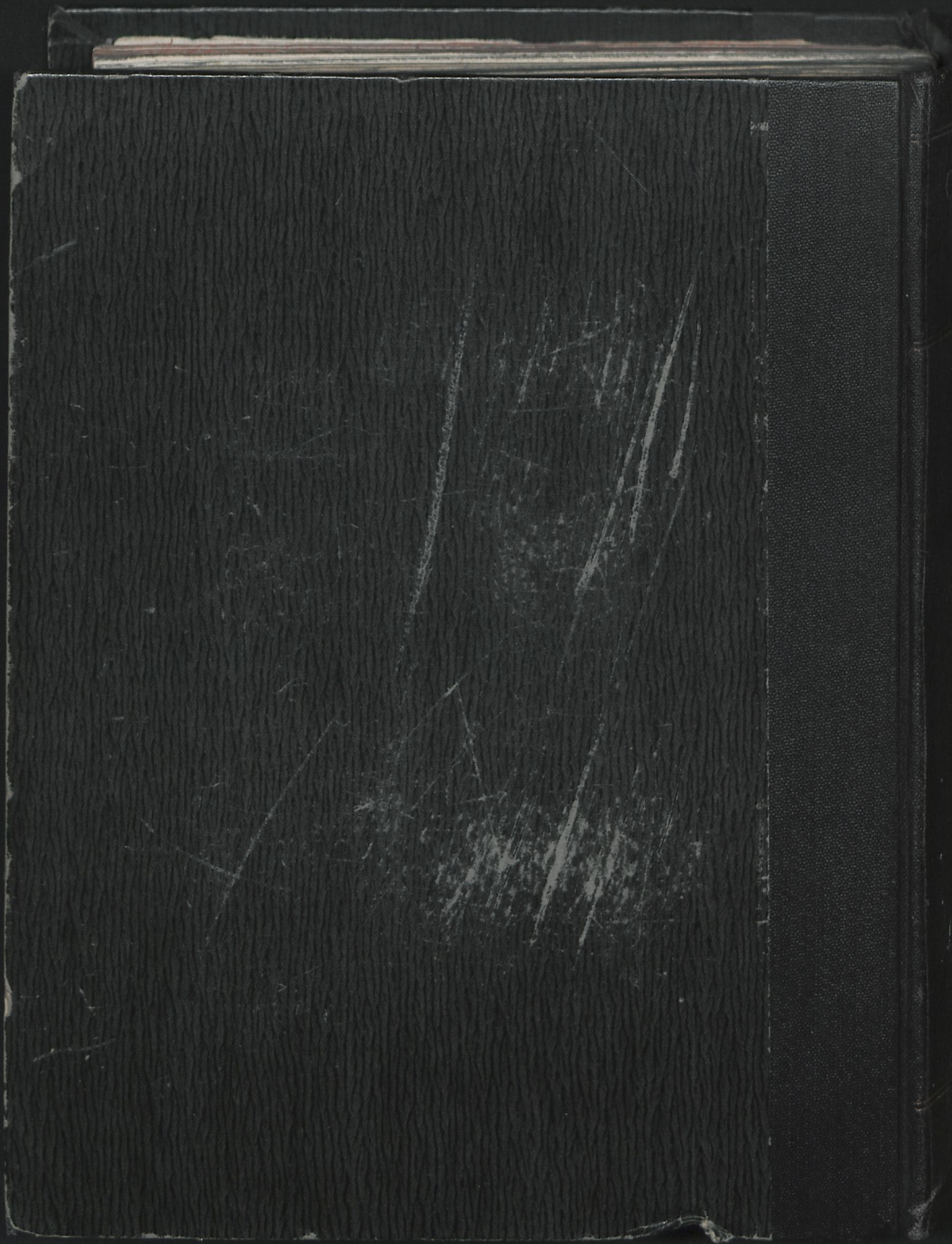
Göttingen, Diss. 1736 (1)

Sb. f

WIP

B.I.G.

Farbkarte #13

Centimetres

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

IVRIDICI
ECANVS
CHRISTIANVS
VERVS

1736, 2
2/1

L. BRITANNIAE REGIS
S BRVNSVICO-LVNEB.
ANTECESS. IVRIS PRIMAR.
TORVM SENIOR

INAVGVRALEM
A AVGVSTA
DICIT.

INGAE
ECK, ACADEMIAE TYPOGR.

